

תובעת אלזי במעולה
שלושה תוחים

כל ישראל

מזון למחשבה

כמויות גדולות של מזון יחסני בישראל הן מטעמי בטחון והן כדי ללחוץ על מחירי המזון. ישראל מקוה לקבל ב-שנה השוטפת עודפי מזון אמריקאים בסך 100 מיליון דולר (לעומת 51 מיליון ב-שלוש השנים האחרונות). בין השאר: 250 אלף טון חיטה, כמות דומה של תירס, 14 אלף טון בשר, 10 אלפים טון חמאה . . . אורז סיני מצליח מאוד באזור החולה. הגיע ליבול דומה לזה המקובל בסין (300 ק"ג לדונאק). בשנה הבאה יוקצו 3000 דונם מאזור החולה לצורך זה . . . עשרים רשתים מדינות הודיעו למשרד המשי פטים הישראלי כי קיבלו את המלצות ועדת המפתח, שנשלחו להן להחזיר דעת. מדינות אלה ציינו כי אינן יכולות לחזות כל דעה, מאחר שאצלן אין כלל בעיה של דמי מפתח. משרד המשפטים, שקיווה להיעזר בנסיגות של ארצות אחרות בניסוח חוק חדש בענין זה, לא החיפש עדיין: נותרו כמה מדינות שלא השיבו . . . שופט שלום תל-אביב, אשר לפניו הובאו שני פירעונים שהאשמו בתקיפת פועל בלתי-אמריקני, ובנסיגתו להרחיק ככוח ממקום עבודתו, הסיל קנס על השניים, בקובעו כי אין זכות לכל אדם להוריד בכוח פועל ממקום עבודתו . . . ערב ראש השנה הסטו שני דובים מגן החיות בתל-אביב לגן החיות בגאפול. אחד מהם מת בדרך, וועדת חקירה הוקמה לברר את סיבות המוות . . . חידוש בחגיגות העשור יהיו בתי שימוש נידים. בתי-שימוש אלה, המקובלים בארצות גרורות, יועמדו לרשות הקהל בכל מקום של התקהלות המונית.

תזכיר

השר סירבו

שר-התחבורה סירב לקבל לראיון את הרבנים הראשיים של תל-אביב בקשר עם עניני השבת בעיר, זאת גילה עורך ה"עוולט הזה במאמרו "כיסף וכפייה" (תעודת הזח 1041). השבוע נמסר כי שני הרבנים הראשיים פנו בתלונה רשמית בענין זה לראש-הממשלה . . . המאבק בין הלל דן והלל כהן על השלטון בסוגל בונה, שה"עוולט הזה (1029) חשף לפני שלושה חודשים את רצונו ("בית הלל"), הגיע צתה לשיאו בעוד שהלל דן הצליח להיבחר כיושב-ראש ההנהלה, הקפיד פנחס לבון את המינוי, מני סה צתה לארגן מחדש את ההנהלה ולהסיל עליה את שלטן חברת עובדי-הבנתים. הוקפאו כל העסקים שיוזמו על-ידי דן, כי גון רכישת מפעלים חדשים בענף המתכת. עד להכרעה הסופית על השלטון . . . מפעל הדיוקים החדש, שאלת הקמתו על בסיס של תלוקת-שלל מפלגתני ניבא מדור תצפית של העוולט הזה (1038), מתקרב לשלב ביצוע. החברה רכשה שטחים מאדמות ברנע באשקלון, תקים שם את המפעל . . . המכשף חסן יחיא משיכון נהי-נאמן, שעל תעלוליו נכתב בהעוולט הזה (1027), נודן השבוע בתל-אביב לשנתים מאסר, כי עוזן הוצאת כספים בטענות שהא מרחל אשרי, לה הבטיח לידים באמצעות כישוף.

קוברסקי, הרעים בקולו באוזני השופט יוסף מגורר-כהן: "הנאשם תקף את השוטרים שניסו לאסור אותו!"

שלושת השוטרים הגברתיים, שלטי גליון האישום הותקפו והוכו בידי הנאשם הנמוך, העידו בזה אחר זה: "הוא תקף אותי ונתן לי מכה בחזה", התלונן אברהם לוי, נהג נידות.

העד הראשון, פועל-הניקיון יצחק שרם סיפר על ההשתלשלות שהביאה למשפט: "הלכתי עם מטאטא על שכמי בחצות, לפני כארבעה חודשים. הנאשם, משה צברי, ניגש אלי ושאל: ככה מטאטאים רחוב?"

צריכים לדעת למאמא. שרם וצברי לא הירבו לדבר, לאחר ששרם הציע לו "טאטא במקומי, בבקשה!" החל צברי ל-הכות אותו. לצעוקותיו של שרם הגיע ל-מקום, המרכז המסחרי הישן בתל-אביב, השוטר שפיק הינה. צברי התנפל גם עליו. הוא היכה גם את השוטר אברהם לרק ש' הוצק למקום לעורה, היכה אחרי-כן גם את נהג הנידות.

"הייתי שיכור. לא ידעתי מה אני עושה".

שעה שרבים מאנשי הגח"ל שבו למולדתם, החליט משה להשתקע בישראל. נרשם פסטר-דנט לספרות אנגלית באוניברסיטה העברית בירושלים.

לפני שנתיים החליט משה לנסוע להשתל-מות באנגליה. אך בסרם יכול היה לקבל היתרי-ציה, היה עליו להציג אישור מהסוכ-נות היהודית כי אינו חייב לה כסף. ואז לתמהונו הסתבר לסטודנט כי לחובתו בסדרי הסוכנות רשום סכום של 64 ל"י, דמי נסיעתו מפולין לישראל, לפי תעריף 1948.

משה רתח. "האם חיל הנוסע לחזות חייב לשלם את דמי נסיעתו?" שאל. "ומי ישלם את הוצאות-הנסיעה של אלה המוגחים כיום מתחת למצבות?"

הפקיד לא ידע מה הוא התקונן לגבי מקי-רים כאלה. הוא רק ידע כי אישור למחלקת היתרי-הציה ינתן רק אחרי תשלום 64 ל"י. בלי-תביעה, נכנע הסטודנט. הוא ישלם את מחצית הסכום, חתם שטריה-חתיכות על 32 הלירות הנוטרות.

חשש מפני האמצעים. כאשר חזר משה מהשתלמותו קיבל מכתב רשמי מהסוכ-נות: "אנו מתכבדים להודיעך שבהתאם להת-

יהיה עוד רצח!" הבטיחו השוטרים. כמה חודשים לפני כן, שעה שאברהם עבדו ובנו ראובן עבדו בחלקת הצנונית שלהם, בכפר-סבא, טרצה קטטה בינם לבין אברעמם. הוקן נזקק למות. ביום מתן פסק-הדין התאספו באולם בית-המשפט רוב בני משפחת הנצח. בראותם את האב ובנו מובלים להפסל הנאשמים, התנפלו עליהם בצחחות היסטוריות, היכו את השוטרים ששמרו עליהם. לולא נקראה תגבורת משטרתית, היו בני אברעמם הנסערים מצעדים משפט-לינק' בנאשמים. זכויו של אברהם, וחובו של בנו בהריגה, לא סיפקו את יצר הנקמה של בני הנרצח. הם תבעו דם תחת דם.

הפגיון דיבר. משטרת כפר-סבא נקטה באמצעי-היריות, העמידה שומרי-ראש לבני משפחת עבדו. אולם במשך חודש שלם אחרי מתן פסק-הדין לא קרה מאומה; המשמר הוסר. עברו עוד כמה חודשי שמה; ושוב דיבר הפגיון. משטרת כפר-סבא הוועקה למרכז רעננה. שם, על הכביש, חיכתה לה גחיתו של אברהם עבדו, האב שזוכה עדי-ראיה סיפרו כי ראו את עבדו יושב כמה דקות לפני כן בגינם שלו, כאשר ניגשו אליו שלושת בניו של אברעמם המנוח. המשטרה עצרה מיד את השלושה: בנימיין בן ה'26, נעים בן ה'22, ואחיהם הצעיר בן ה'16.

כאשר הובאו השבוע לחקירתם המוקדמת, בפני שופט השלום חיים בנטל, עמדו לצד האחים שלושה מטובי הפרקליטים במדינה: יעקב הגלר, שמואל תמיר ואריה מרינסקי. משאלותיהם הראשונות של הפרקליטים היה ברור כי השאלה הגדולה, אשר סביבה יתנהל המשפט, תהיה: מי משלושת האחים תקע את הסכין בגבו של עבדו?

חברים מלומדים

מיל שלושת התוחים המשפטיים שהגנו על האחים אברעמם (ראה לעיל) עמדה אשה צעירה וחיננית, עלצלה בתיק הערויות שלפניה. בקול שקט ובטוח הציגה שאלות לסמל המשטרה, שעמד על דוכן העדים. כשסיימה לחקור את הסמל, פינתה ה' שואלת את מקומה לסניגורו של הנאשם הראשון, עורך-הדין יעקב הגלר. "חברתי המלומדת", פתח הפרקליט התחיק, "בוודאי

שלושת האחים עבדו, נאשמים ברצח * שני הרונים

הצטדק משה צברי בפני השופט, "לא רציתי להכות את השוטרים". לפתע הוסיף: "חזק מזה, שרם באמת לא טיאסא טוב את ה' רחוב!"

פשעים

כרטיס שיחרור

כשראתה מרים שושן, יצאנית בת 19 מרמת-יצחק, כי העסקים במקצועה הולכים ורועים, היא התליטה לשפר את מצבה ה' כלכלי באמצעים חדשים. היא פנתה לציון חמיס, בעל בית-קפה ברמת-גן, שכרה ממנו את אולם הקפה לערב אחר.

הרעיון שעלה במוחה של מרים היה פ' שוט מאוד. היא רצתה לערוך נשף עליו באולם בית-הקפה, להזמין אליו כמה צעירים רמת-גניים, להרחיב על-ידי כך את חוג לקוחותיה. חמיס לא ידע לאיזו מטרה שכ' רה מרים את אולמו.

שותפה של מרים לעסקים, עוד מן ה' ימים בהם עבדה בסמיטאות השטח הגדול, היה אליהו אכבריה, 22, פועל בבית-הקפה של חמיס. יחד עם מרים שכר את האולם, שאל פטיפון מחבר.

בבוקר שלאחר הנשף התברר למרים כי הכנסותיו לא הגיעו לגובה המשוער; כיפה היה ריק כמקום. היא מישכנה את הפטי' סון באחד מבתי העובס.

השבוע החל משפטה של מרים, על גניבת הפטיפון. היא הובאה לבית-המשפט בלתי שוטרת, ישר מבית-הכלא לנשים בנוח תר' צה, שם היא מרצה פסק-דין קודם: שלושה חודשי מאסר בעזן אי-התייבבות לצה"ל. היא לא הכחישה את האשמה. "היה חסר לי כסף, אז מישכנתי את הפטיפון", הודתה בבטחון. "מה יש? גנבת, או מה?" נותה סיבה לעליונותה. "אזרבה, שישלחו אותי לבית-הסוהר! זה ישחרר אותי מללכת לצבאו!"

חייבותך עליון שלם סך 32 לירות, ובמידה ולא תעשה זאת בהקדם יאלץ לנקוט ב' משה השיב במכתב חריף. אולם בחששו מפני "האמצעים", צירף לאותו מכתב תשלום על-חשבון החוב: לירה אחת. הסוכנות ה' שיבה למכתבו: "אנו מאשרים את קבלת הלירה, וברצוננו להזכיר לך שהגך חייב עדיין שלושים ואחת לירות."

משה כתב מכתב נוסף, דרש את ביטול החוב והחזרת הכסף שהוא כבר שילם. ושוב, למען הבטחון, צירף לירה אחת. התשובה לא איחרה לבוא: " . . . הננו להודיעך שהגך חייב עדיין שלושים לירות."

חשש מפני הסוף. מאז הפכה ההת' כתבות עם הסוכנות תחביבו של משה. אחת לחודש היה מקבל מכתב רשמי, משיב עליו בפירוש טעניתי, ומצרף לירה על החשבון. לפקיד הסוכנות היתה ככלונת בעקשנות גבה לירה אחרי לירה — מבלי להשיב לטענותיו של משה.

הפקיד האלמוני אף נכנס לרוח המישחק, ומכתביו הרשמיים האחרונים נכתבו ב' חרוזים: "אנו מאד מתפלאים/ על התשובה למכתבנו הקודמים / מאחר שלא החזרו כל הסכום / מצפים ליתרת התשלום."

אולם גם ל-32 לירות יש סוף. מועד תשלום הלירה האחרונה התקרב בעקביות של ברזל, מבלי שמשה יוכה לתשובה לטענותיו. הוא פנה ישר לר' נחום גולדמן, נשיא ההס' מועד תשלום הלירה האחרונה הגיע, אך לא תשובתו של גולדמן. שמוטר, שחשש כי חשבון מוגמר כמוהו כעובדה מיגמרת, ה' איט את קצב התשלום. את הלירה האחרונה החל פורע בשיעורים של חמש פרוטות, בפתקים של תנודות אדום.

השבוע, בהיותו על סף היאוש, החל משה לאסוף מטבעות של פרוטה אחת. מי יודע? אולי בכל זאת יבוטל החוב לפני שתשלום הפרוטה האחרונה?

דרכי חיים

השיכור התקיד

על ספסל-הנאשמים ישב גבר נמוך ו' שגמגמ, בעל עיניים בולטות. התובע, אריה

בנימין עבדו מובא למשפט
שלושה עזורים

הסכים את . . . הצעירה הנידה בראשה חברתו המלומדת של הגלר היתה יעל אלזי, מתמחה במשרדי פרקליט מזון תל-אביב. מחוסר עורכדין בשירות הממשלה הסיל יעקב בראור, פרקליט המחוז, את נטל החקירה המוקדמת של רצח רעננה על שכם הבוגרת של הפקולטה למשפטים בירושלים.

יעל, מלאת בטחון של צברית בת 25, לא התיררה לפני המשפטים המנוסים שהת' ייעבו מילה. "זהו התיק הגדול הראשון שאני מופיעה בו", הודתה. ובתעויה מבט לעבר שלושת חבריה המלומדים, הוסיפה: "ואני מקוה להצליח."

דרכי אדם

הפרוטה האחרונה

משה שמוטר הגיע ארצה כאיש גח"ל, בימי מלחמת העצמאות. כאשר המו הקרבות,